I sag 2/80

HUBERT DAUTZENBERG, tjenestemand ved De europæiske Fællesskabers Domstol, boende i Luxembourg, storhertugdømmet Luxembourg, 1, rue Jean-Pierre-Brasseur og med valgt adresse samme sted, ved advokat José Saels, Bruxelles,

sagsøger,

mod

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL, ved Domstolens direktør for administration F.-X. Zwickert, boende i Luxembourg, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, 22, Côte d'Eich, og med valgt adresse på dennes kontor,

sagsøgt,

hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af Domstolens afgørelse af 21. marts 1979, hvorved Fetler forfremmedes til den eneste A 3-stilling, der på det tidspunkt var ledig, og om, at Dautzenberg forfremmes til denne lønklasse,

afsiger

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af præsidenten H. Kutscher og dommerne J. Mertens de Wilmars og Mackenzie Stuart,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: H. A. Rühl, ekspeditionssekretær

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

Sagsøgeren Hubert Dautzenberg, tjenestemand ved De europæiske Fællesskabers Domstol siden 1963, blev ved afgørelse af 9. marts 1966 udnævnt til »assisterende chef for tjenesten for dokumentation og bibliotek«. Han har siden 1974 været indplaceret i lønklasse A4.

Siden 1976 har sagsøgerens overordnede, først hr. Sperl og siden hr. Daig, foreslået Domstolen at forfremme sagsøgeren til lønklasse A 3. Efter budgetforslaget for 1978, som på det tidspunkt blev forelagt af hr. Sperl for direktionen for bibliotek og dokumentation, og hvori sagsøgerens forfremmelse for A 3-stillingernes vedkommende var forudset, blev en A 3-stilling imidlertid knyttet til dokumentationstjenesten og tildelt Maggioni.

I budgetforslaget for 1979 ansøgte ansættelsesmyndigheden Fællesskabernes budgetmyndighed om, at tre A 4-stillinger blev ændret til A 3-stillinger. Budgetforslaget omfattede foruden stillingen som chef for bibliotekstjenesten stillingerne som chef for finanstjenesten og som chef for personaletjenesten. Budgetmyndigheden godkendte imidlertid kun en enkelt ændring. Ved afgørelse af 21. marts 1979, som blev offentliggjort den 30. marts 1979, udnævnte ansættelsesmyndigheden chefen for finanstjenesten Joseph Fetler til kontorchef fra 1. april 1979 og forfremmede ham fra lønklasse A 4, løntrin 6 til lønklasse A 3.

Sagsøgeren, som ikke bestrider Fetler's personlige fortjenester, mener, at denne afgørelse er uretfærdig over for ham. Han har derfor den 25. juni 1979 indbragt klage til ansættelsesmyndigheden i henhold til artikel 90 i tjenestemandsvedtægten over den nævnte afgørelse.

I sin klage har sagsøgeren bl.a. anført, at Sperl i juli 1978 (på tidspunktet for Maggioni's forfremmelse) havde erklæret over for ham, at han havde fået løfte fra Domstolens justitssekretær om, at den næste ledige A 3-stilling ville blive tildelt ham. Ved den anfægtede afgørelse var dette løfte imidlertid netop blevet brudt, og afgørelsen var følgelig i strid med det anerkendte princip om »en tjenestemands berettigede forventning over for sin administration«.

Sagsøgeren har ligeledes klaget over »den fortsatte og systematiske uberettigede afledning af A 3-stillingen til andre tjenestegrene end biblioteket«, hvilket er uberettiget, både i betragtning af denne tjenestegrens betydning og i betragtning af den måde, som sagsøgeren har organiseret denne på i 16 år.

Endelig har sagsøgeren erklæret, at han er overbevist om, at »den anfægtede

afgørelse ikke er blevet truffet under fuldt kendskab til sagen, dvs. med hensyntagen til *alle* de argumenter, der taler til fordel for enten Fetler eller mig selv«. Afgørelsen mangler derfor lovlig hjemmel.

Ved begrundet afgørelse af 5. oktober 1979 forkastede Domstolen i sin egenskab af ansættelsesmyndighed klagen. Under henvisning til, at vedtægtens artikel 45 bestemmer, at forfremmelsen sker efter ansættelsesmyndighedens afgørelse, har Domstolen anført, at selv om der er blevet givet løfter vedrørende udsigterne til forfremmelse, kan sådanne løfter ikke være bindende for ansættelsesmyndigheden i dens fremtidige valg. Når ansættelsesmyndigheden foretager en forfremmelse, træffer den sit valg under hensyn til en sammenlignende undersøgelse af hver ansøgers fortjenester og bedømmelser. I det foreliggende tilfælde har ansættelsesmyndigheden truffet et valg i overensstemmelse med disse principper under hensyntagen til de pågældendes samlede karriere, de forskellige tjenestegrenes krav og alle de aspekter, som dette valg indebærer.

Den 8. januar 1980 anlagde sagsøgeren sag, bl.a. med påstand om annullation af afgørelsen af 21. marts 1979, som blev offentliggjort den 30. marts 1979, og hvorved Fetler blev forfremmet »til den eneste stilling, som var ledig på dette tidspunkt, og om, at sagsøgeren forfremmes til denne lønklasse«.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (tredje afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

I sit indledende processkrift har *sagsøgeren* nedlagt følgende påstand:

»1. Det pålægges sagsøgte at fremlægge de sammenlignelige akter for sagsøgeren, Maggioni og Fetler, idet disse akter blev fremlagt i 1978 og 1979, da disse blev forfremmede til lønklasse A 3 i stedet for sagsøgeren.

2. Afgørelsen af 21. marts 1979, som blev offentliggjort den 30. marts 1979, og hvorved Fetler blev forfremmet til den eneste A 3-stilling, som var ledig på dette tidspunkt, annulleres.

3. Sagsøgeren forfremmes til denne lønklasse.

4. Domstolen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.«

Sagsøgte har i sit svarskrift nedlagt følgende påstand:

»1. Det tages ad notam, at sagsøgte ikke har rejst formalitetsindsigelse.

2. Dog afvises sagsøgerens påstande om fremlæggelse af de to andre tjenestemænds akter samt om forfremmelse af sagsøgeren til lønklasse A3.

3. I øvrigt frifindes sagsøgte.

4. Der træffes afgørelse om sagens omkostninger i henhold til de gældende bestemmelser i vedtægten.«

I sin replik har *sagsøgeren* fastholdt den i hans stævning formulerede påstand og nedlagt følgende subsidiære påstand:

»1. Der gives sagsøgeren tilladelse til, eventuelt ved vidneudsagn, at bevise rigtigheden og indholdet af det af justitssekretæren afgivne løfte til

Sperl om at forfremme sagsøgeren til den næste ledige A 3-stilling i 1979.

2. Sagen henvises til afgørelse af den samlede Domstol.«

Sagsøgte har i sin duplik nedlagt følgende påstand:

»1. Sagsøgerens påstande og tilbud om bevis forkastes.

2. Der gives sagsøgte medhold i de i svarskriftet fremsatte påstande.«

III — Parternes anbringender og argumenter

Sagsøgeren har i første række i sin stævning ligesom i sin klage påberåbt sig krænkelse af princippet om en tjenestemands berettigede forventning over for sin administration.

Sagsøgeren har indrømmet, at det fremgår af vedtægtens artikel 45, som bestemmer, at forfremmelse sker efter ansættelsesmyndighedens afgørelse, at eventuelle løfter om udsigterne til forfremmelse afgivet af den overordnede eller af justitssekretæren i intet tilfælde kan være bindende for ansættelsesmyndighedens fremtidige valg. Da Domstolen i sit afslag på klagen anførte, at sagsøgeren ikke kunne være uvidende om dette princip, foretog den imidlertid en indskrænkende fortolkning af princippet om den berettigede forventning. Såfremt det antages, at den overordnede er vidende om denne indskrænkende fortolkning, har den berettigede forventning, som tjenestemanden skal kunne have til denne, ikke længere nogen mening.

Sagsøgeren har erklæret, at han ikke ønsker at drage Maggioni's og Fetler's klare fortjenester i tvivl. Han forstår imidlertid ikke, hvorfor disse personers kvaliteter har skullet have forrang for hans egne med henblik på en forfremmelse til lønklasse A 3. Sagsøgte har indrømmet, at ansættelsesmyndigheden for forfremmelsers vedkommende har et mere vidtgående skøn, men har gjort gældende, at netop i kraft af ovennævnte princip om den berettigede forventning forudsætter dette skøn samtidig en vidtgående frihed ved afgørelsen om en nøje undersøgelse af de sammenlignelige akter. Denne undersøgelse skal omfatte en vurdering at fortjenester efter ensartede kriterier og på grundlag af sammenlignelige informations- og oplysningskilder (Domstolens dom af 19. 3. 1964, *Raponi* mod *Kommissionen*, Sml. 1954-1964, s. 467).

Desuden viser begivenhedernes gang efter at sagsøgeren var blevet foreslået til lønklasse A 3, dvs. siden 1976, en fortsat og systematisk uberettiget afledning af den A 3-stilling, som han kunne forfremmes til, til andre tjenestegrene end biblioteket.

Hvad angår *tvistens genstand*, har *sagsøgte* gjort gældende, at påstanden om, at sagsøgeren forfremmes til lønklasse A 3, må afvises fra realitetsbehandling, da Domstolen ikke er beføjet til at blande sig i administrationens virksomhed. Sagsøgte har også gjort gældende, at akterne vedrørende andre tjenestemænd, som ikke er parter i sagen, uanset sagsøgerens formål med at kræve dem fremlagt, ikke kan udleveres til sagens akter. Påstandene herom må afvises.

Derimod har sagsøgte ikke bestridt, at sagen som sådan kan *antages til realitetsbehandling*.

Vedrørende *sagens realitet*, har sagsøgte, hvad angår det anbringende, der støttes på en tjenestemands berettigede forventning til sin overordnede, bl.a. gjort gældende, at der må skelnes mellem de

overordnedes kompetence og ansættelsesmyndighedens kompetence. Det er normalt, at den pågældende tjenestemands chef, som værdsætter hans fortjenester, griber ind for at få ham forfremmet og endog erklærer ham for sin medarbejder. Dette gælder også for andre indstillinger af andre underordnede til mulige forfremmelser. Ansættelsesmyndighedens stilling er en anden. Denne skal foretage det valg, som er pålagt den i vedtægtens artikel 45. Det begrænsede antal mulige forfremmelser gør, at den nødvendigvis må foretrække én eller flere ansøgere for andre. Således bliver kun visse indstillinger fulgt. For så vidt princippet om den berettigede forventning spiller ind, kan det derfor kun vedrøre de overordnedes handling, som er ansættelsesmyndighedens kompetence uvedkommende.

Med hensyn til det af sagsøgeren anførte, hvorefter ansættelsesmyndighedens vide skøn forudsætter en omhyggelig undersøgelse af sammenlignelige akter, har sagsøgte bemærket, at sagsøgeren er overbevist om, at ansættelsesmyndigheden ikke har haft komplette akter til rådighed, og at den anfægtede afgørelse om forfremmelse ikke er blevet truffet under fuldt kendskab til sagen. Denne søgsmålsgrund savner imidlertid fornødent grundlag. Som det fastslås i den administrative afgørelse af 5. oktober 1979 traf ansættelsesmyndigheden sit valg i overensstemmelse med de gældende principper under hensyntagen til de pågældendes samlede karriere, de forskellige tjenestegrenes behov og alle de aspekter, som det forestående valg indebar.

Dette er så meget desto mere sikkert, som ansættelsesmyndigheden på grund af institutionens begrænsede størrelse ud over akterne vedrørende de pågældende tjenestemænd rådede over supplerende væsentlige oplysninger som følge af personligt kendskab til ansøgere til forfremmelsen. Disse, som var fåtallige på grund af deres høje lønklasse, havde været ansat i flere år. Sagsøgte kunne således bedømme deres tjeneste, deres arbejde, betydningen af deres ansvarsområder og følgelig deres fortjenester.

Sagsøgte har på det bestemteste afvist den søgsmålsgrund, hvorefter der skulle være tale om en fortsat og systematisk uberettiget afledning af den A 3-stilling, som kommer i betragtning for sagsøgerens forfremmelse, til andre tjenestegrene end biblioteket. En sådan påstand er i strid med virkeligheden og er ikke støttet af noget bevis.

Sagsøgeren har i sin replik bemærket, at Domstolen i det foreliggende tilfælde indtager en dobbeltstilling som dømmende myndighed og ansættelsesmyndighed. Enhver ansættelsesmyndighed kan imidlertid omgøre sine egne afgørelser på betingelse af, at de rettigheder, som de af den tidligere afgørelse begunstigede har erhvervet, respekteres. Ansættelsesmyndigheden er ikke blot bemyndiget til at gribe ind i sin egen administration, men den har også pligt til at gribe ind i sin administrations funktion.

Sagsøgeren har ligeledes beklaget, at denne sag er blevet henvist til en afdeling, dvs. en instans, som er udgået af den samlede Domstol, som bl.a. besidder samtlige ansættelsesmyndighedens beføjelser. Domstolens dom i den foreliggende sag i et retsmøde, hvori den samlede Domstol ikke deltager, ville imidlertid føre til, at sagsøgeren ville blive berøvet muligheden for, under hensyn til, at Domstolen i den foreliggende sag samtidig optræder i to forskellige egenskaber, at opnå en prøvelse af den anfægtede afgørelse. Følgelig har sagsøgeren subsidiært krævet sagen henvist til afgørelse af den samlede Domstol.

Hvad angår den *fremlæggelse af dokumenter*, som sagsøgeren har krævet, har denne gjort gældende, at det, der pådømmes, ikke er kendskabet til oplysninger vedrørende tredjemænd i forhold til sagen, men kendskabet til de faktiske momenter, som blev forelagt ansættelsesmyndigheden med henblik på beslutningen af 21. marts 1979. Det må være muligt at konstatere, om den undersøgelse, som blev foretaget forud for beslutningen af 21. marts 1979, er foregået i overensstemmelse med vedtægten. Sagsøgerens påstand om fremlæggelse af dokumenter støttes bl.a. på det samme princip, som i overensstemmelse med artikel 50 i Domstolens regler for forretningsgangen kræver, at protokollaterne med bilag opbevares i arkiver.

Endelig har sagsøgeren, bl.a. med støtte i ovennævnte dom i *Raponi*-sagen anført, at hans begæring om fremlæggelse af dokumenter ikke kan afvises, uden at et søgsmål i henhold til artikel 45 i vedtægten gøres illusorisk.

Sagsøgeren har fastholdt, at de grunde, han har anført i sin stævning, herunder de lovbestemmelser, han har påberåbt sig, udgør en helhed.

Som svar på de af sagsøgte i svarskriftet fremførte argumenter har sagsøgeren først bemærket, at det ikke i sagsøgtes argumentation vedrørende princippet om den berettigede forventning benægtes, at der er blevet afgivet løfter over for sagsøgeren. Sagsøgte har begrænset sig til at sige, at disse løfter ikke kan binde ansættelsesmyndighedens fremtidige valg, og at forsikringer, som gives en ansøger, vedrører den loyalitet, hvormed den overordnede vil forsvare forslaget om forfremmelse. Men ifølge sagsøgeren er det, som her drages i tvivl kun, om den drøftelse, som har måttet gå forud for afgørelsen af 21. marts 1979, er foregået med kendskab til alle de dokumenter, som normalt skal udgøre en sammenlignelig aktsamling, herunder de af sagsøgerens overordnede fremsatte udtalelser.

Sagsøgeren har såvel på det faktiske om på det retlige plan udførligt redegjort for Domstolens justitssekretærs rolle og har tilbudt ved alle retlige midler at bevise eksistensen og indholdet af de løfter, som justitssekretæren skal have givet Sperl.

Sagsøgeren har endvidere anført, at argumenterne i den administrative afgørelse om afslag på hans klage kun har oplysende, men ikke afgørende karakter. Denne afgørelse er måske begrundet, men kun Domstolen kan afgøre dette efter en kontradiktorisk behandling, som giver sagsøgeren alle de i lovgivningen anerkendte retlige garantier.

Med henvisning til det af sagsøgte anførte, hvorefter ansættelsesmyndigheden rådede over væsentlige supplerende oplysninger som følge af personligt kendskab til ansøgerne til forfremmelsen, har sagsøgeren gjort gældende, at det herom anførte er en egentlig retlig anerkendelse af, at subjektive elementer har haft afgørende indflydelse på udnævnelse af Fetler og Maggioni i stedet for sagsøgeren. Proceduren i vedtægtens artikel 45 og 46 har imidlertid bl.a. til formål at udelukke subjektivitet. Der må nødvendigvis bestå et krav om, at der skal foretages en undersøgelse af sammenlignelige, dvs. objektive, akter, for at muliggøre en eventuel senere kontrol fra Domstolens side i tilfælde af, at den pågældende afgørelse anfægtes. Ved at erkende, at subjektive elementer har spillet ind ved udnævnelsen, har sagsøgte indrømmet, at denne er ulovlig, og følgelig at der må gives sagsøgeren medhold.

Hvad angår tjenestens interesse har sagsøgeren gjort gældende, at det ikke påhviler ham at bevise rigtigheden af de grunde, som har ført til den anden ansøgers udnævnelse. Det påhviler modparten ved hjælp af objektivt konstaterbare momenter at bevise, ikke blot hvad der var den sagsøgte tjenestes interesse på tidspunktet for den udnævnelse, som er genstand for den omtvistede afgørelse, men også, hvad der var grunden til dens valg.

I sin duplik har *sagsøgte* på det faktiske plan henvist til, at ansættelsesmyndigheden for regnskabsåret 1979 havde ansøgt budgetmyndigheden om ændring af tre A 4-stillinger til A 3-stillinger. De vedrørte foruden stillingen som chef for bibliotekstjenesten stillingerne som chef for finanstjenesten og som chef for personaletjenesten. Budgetmyndigheden bevilligede imidlertid kun en enkelt ændring. På denne baggrund var ansættelsesmyndigheden stillet over for et valg, ikke blot mellem de tre pågældende tjenestemænd, men også mellem deres tjenestegrene. Kun en enkelt tjeneste kunne ophøjes til afdeling og placeres under en kontorchef i lønklasse A 3. Finanstjenesten blev foretrukket. Den anfægtede afgørelse havde altså et dobbelt formål, nemlig dels oprettelsen af en afdeling og dels udnævnelsen af chefen for denne afdeling med forfremmelse. Da ansættelsesmyndigheden traf denne afgørelse, sikrede den blot tjenestens interesse.

Denne retsforhandling er ikke egnet til en diskussion om princippet om den skuffede berettigede forventning. Selv hvis det antages, at dette princip, som er fastslået i Domstolens praksis på områder, som intet har at gøre med tjenestemandsområdet, kan overføres til dette, må det erkendes, at den omstændighed, at administrationen iværksætter den anfægtede afgørelse, ikke i forhold til sagsøgeren er en uforudselig omstændighed.

Hvad angår tilbudet om bevis, må det af sagsøgeren anførte om justitssekretærens rolle ligeledes afvises som sagen uvedkommende. Det subsidiært fremsatte tilbud om bevis må afvises som værende uden betydning.

Med den søgsmålsgrund, som støttes på en sammelignende undersøgelse af fortjenester (formuleret i klagen under betegnelsen »manglende lovhjemmel«) vil sagsøgeren drøfte en tjenestemands større eller mindre fortjeneste i forhold til en anden. Her befinder man sig imidlertid på området for det skøn, som sagsøgeren har erkendt tilkommer administrationen. Med henvisning hertil må denne søgsmålsgrund forkastes af mangel på bevis. Den er baseret på en simpel antagelse, som er udledt af forfremmelsesprocedurens resultat. Fordi sagsøgeren ikke har opnået forfremmelse, må afgørelsen om forfremmelse til fordel for en kollega efter hans mening være ulovlig.

Hans begæring om fremlæggelse af »sammenlignelige akter« må forkastes, fordi sagsøgeren ikke nærmere har angivet, hvilket klagepunkt, der skal bevises ved undersøgelsen af disse akter.

Sagsøgte har i øvrigt bestridt, at ansættelsesmyndigheden i den foreliggende sag skulle have baseret sit skøn på subjektive momenter.

Hvad angår søgsmålsgrunden vedrørende en »fortsat og systematisk uberettiget afledning af stillingen« har sagsøgte gjort gældende, at denne søgsmålsgrund er i strid med virkeligheden og ikke hviler på noget bevis. I modsætning til,

hvad sagsøgeren har anført i sin replik, påhviler det sagsøgeren at påvise, på hvilket grundlag tjenestens interesse er blevet tilsidesat i det foreliggende tilfælde.

Vedrørende tvistens genstand har sagsøgte hævdet, at Domstolen i annullationssøgsmål, såfremt sagsøgeren får medhold, blot skal annullere den ulovlige retsakt. Den har ingen kompetence til at erstatte den med en anden retsakt. Dette tilkommer administrationen som sådan.

Disse principper gælder også, når der anlægges sag mod Domstolen. I dette tilfælde er sagsøgte Domstolen i sin egenskab af ansættelsesmyndighed. Afgørelsen i sagen skal træffes af Domstolen i dens egenskab af Fællesskabernes dømmende organ.

IV — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 3. juli 1980 har parterne afgivet mundtlige indlæg. Ved denne lejlighed har sagsøgte understreget, at afgørelsen om at tildele Fetler den eneste ledige A 3-stilling var følgen af et valg mellem tre tjenestegrene og ikke mellem personer. Dette blev bestridt af sagsøgeren.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 18. september 1980.

Præmisser

1 Ved stævning indgået til justitskontoret den 8. januar 1980 har sagsøgeren, som er chef for Domstolens bibliotekstjeneste, anlagt annullationssøgsmål mod denne institutions afgørelse af 21. marts 1979 om udnævnelse af chefen for finanstjenesten til stillingen som kontorchef, lønklasse A 3.

2 Sagsøgeren har gjort gældende, at denne afgørelse er i strid med princippet om den berettigede forventning, at den er blevet truffet uden en fuldstændig undersøgelse af de forskellige ansøgeres personlige akter, at den er i strid med tjenestens interesse, samt at den udgør »en afledning« af de af budgetmyndighederne bevilgede A 3-stillinger »til andre tjenestegrene end biblioteket«

3 Det fremgår af en undersøgelse af sagens akter, at Domstolen på grund af den betydelige vækst i de opgaver, som er pålagt nogle af denne institutions tjenestegrene, fandt det nødvendigt at disse tjenestegrene ledes af tjenestemænd, som har rang af kontorchef, og som følgelig er i lønklasse A 3.

4 En sådan organisering af tjenestegrenene kan enten ske ved oprettelse af supplerende kontorchefstillinger eller ved at ekspeditionssekretærstillinger i lønklasse A 4-A 5, som er ledige eller endog allerede besat af cheferne for tjenestegrenene, ændres til kontorchefstillinger i lønklasse A 3. Der blev ansøgt om ændring af flere stillinger, men budgetmyndighederne bevilgede i budgettet for 1979 kun en enkelt ændring af en A 4-stilling til en A 3-stilling og præciserede ikke hvilken, idet afgørelsen heraf blev overladt til den pågældende institution.

5 Ved den anfægtede afgørelse forfremmedes finanstjenestens chef, og den bevilgede stillingsændring blev herved tildelt finanstjenesten, som således nu er underordnet en kontorchef. I det pågældende tilfælde var der tale om en stilling, som før ændringen allerede var besat af den samme tjenestemand som ekspeditionssekretær.

6 Det er reelt denne afgørelses forenelighed med vedtægtens regler, som sagsøgeren anfægter.

7 Blandt de forskellige fremførte søgsmålsgrunde skal først behandles den søgsmålsgrund, hvorefter sagsøgte ved at tildele A3-stillingen under denne fremgangsmåde skulle have undladt at tage hensyn til tjenestens interesse, idet en korrekt bedømmelse heraf ville have ført til, at stillingen efter en sammenligning af alle de relevante momenter var blevet tildelt sagsøgeren i hans egenskab af chef for bibliotekstjenesten.

8 Ifølge vedtægtens artikel 5, stk. 1, inddeles stillingerne i vedtægten» i nedadstigende hierakisk orden efter arten og betydningen af de opgaver, de svarer til, i fire kategorier A, B, C og D«. Samme artikels stk. 4 bestemmer, at »sammenhængen mellem stillingsbetegnelserne og stillingsgrupperne fremgår af oversigten i bilag I. Hver institution opstiller på grundlag af denne oversigt efter udtalelse fra vedtægtsudvalget, der er nævnt i artikel 10, en beskrivelse af hver stillingsbetegnelses arbejds- og kompetenceområde«. Ifølge den af sagsøgte i henhold til nævnte stk. 4 udarbejdede beskrivelse af arbejdsområdet, beskrives stillingsgrupen A 3, som svarer til stillingen som kontorchef, således:

»stillingsbetegnelse: kontorchef

beskrivelse af funktionen:

— Leder af en administrativ enhed under en direktør — i givet fald direkte under en generaldirektør — inden for et særligt område.

— Højt kvalificeret tjenestemand tilkaldt for at rådgive et af institutionens organer eller ansvarlig for undersøgelser eller tilsyn under en generaldirektør eller en direktør.

— . . .«

9 Det fremgår af disse bestemmelser samt i øvrigt af de almindelige principper, som gælder for den offentlige forvaltning, at selv om hver institution råder over et vidt skøn, hvad angår organisationen af deres tjenestegrene og normering af stillingerne, er det imidlertid de forskellige tjenestegrenes eller stillingers betydning samt betydningen af de opgaver og det ansvar, som er overdraget dem, der skal være det væsentligste kriterium ved afgørelsen af, om en bestemt tjenestegren skal ledes af — eller om en bestemt stilling skal gives til — en tjenestemand i en lønklasse svarende til en kontorchefstilling fremfor en ekspeditionssekretærstilling.

10 Hvis det imidlertid viser sig, at det på samme tid og i lige høj grad er nødvendigt at træffe denne afgørelse for flere tjenestegrenes eller flere stillingers vedkommende, og denne omorganisering som i det foreliggende tilfælde ikke kan ske samtidigt, fordi budgetmyndighederne ikke har villet bevilge det ansøgte antal stillinger, kan den kompetente myndighed tage hensyn til fortjenester og kvalifikationsbeviser hos de tjenestemænd, som efter ændringen af stillingerne eventuelt vil kunne påtage sig den opnormerede stillings opgaver. Anvendelsen af dette kriterium forudsætter imidlertid, at der først er blevet foretaget en sammenligning og en vurdering af de forskellige tjenestegrenes behov eller behovet for de pågældende stillinger.

11 En gennemgang af sagens akter gør det ikke muligt at konstatere, om samtlige disse forpligtelser er blevet opfyldt. Der er intet blevet fremført, som gør det muligt at konstatere, at der forud for den anfægtede afgørelse er sket en vurdering af de pågældende tjenestegrenes behov. Afgørelsen af 5. oktober 1979, hvorved Domstolen afviser sagsøgerens klage, henviser ganske vist til

de forskellige tjenestegrenes behov som en af grundene til valget, men først efter at have anført, at der er blevet foretaget en sammenlignende undersøgelse af hver ansøgers fortjenester og karriere.

12 Den anfægtede afgørelse er følgelig ulovlig og vil være at annullere.

Sagens omkostninger

13 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagens omkostninger. Da Domstolen har tabt sagen, dømmes den til at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling):

1. Domstolens afgørelse af 21. marts 1979 annulleres.

2. Domstolen afholder sagens omkostninger.

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. oktober 1980.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident